

A TABERNÁKULUM ELŐTT

Uram, nem mennek ki a fejemből a mai vasárnap olvasmányának szavai (Ter 18,20-33). Hogyan beszél Veled Istennek ez az embere, Ábrahám! Alkudozik, szemrehányást tesz, valósággal kioktat: „Valóban el akarod pusztítani az igazakat is a gonoszokkal? . . . Távól legyen ez tőled. Az egész föld bírása nem járna el igazságosan.” Mintha bizony hasonló lennél hozzá. Dehát végül is nem vagy-e? nem lettél-e? És nem tudjuk-e ezt mi ma sokkal inkább Ábrahám-nál? Mégsem merünk szabadon, őszintén közelíteni Hozzád. Betanult szavakat morzsolunk, nem azt mondjuk, ami igazán a szívünkön fekszik.

Pedig mintha igaza lenne Ábrahámnak. Micsoda botrány a világ nyomorult-jainak sorsa, az ártatlanok, a gyermekek szenvedése, akiket mások bűnei megnyomorítanak, akár halálba is visznek. „Ha van Isten, hogyan nézheti ezt el? hogyan engedheti meg?”

Dehát mit is követel Ábrahám? mit követelek én? Nem kevesebbet, mint hogy csodával nyúljon bele mindegyre a világ folyásába. Valami rendkívüli módon hiúsítsd meg a gonoszok szándékait, vagy legalábbis mentsd ki közülük a jókat, és óvd meg őket a rossztól. Csakhogy Te a világot törvényeivel együtt teremtetted, szabadakarattal az embert. Nem feladatod, hogy mintegy javítóműhelyként állandóan, esetenként helyreigazgasd, amit mi elrontunk. Végső soron, tudom, úgyszólván kihozod tervedet a dolgokból, a történelekből. Végső soron, igen. De addig mennyi könny, mennyi vér, mennyi baj, mennyi pusztulás, mennyi emberi ostobaság, korlátoltság! És az elemi csapások, a terrorizmus, a háború nem nézi, ki bűnös, ki nem.

Nincs hát megoldás? Van, csak mélyebben, titokzatosabban. „Ha ötven igazat találok Szodoma városában, értük megkegyelmezek az egész helységnek.” És Ábrahám, mihelyt egyszer felcsillant előtte irgalmad reménye, egyre merészebbé válik. Figyelem bámulatra méltó alkudozását, amint végül is az ötven igazat leszorítja tízre. Szinte visszaél türelmeddel, jóságoddal. Nem így teszek-e mindig újból én is? De Te hagyod, mert a mélyből mégis csak az írártad való bizalom beszél, és ez Szíved gyöngye pontja, ezzel hatolhatunk bele. És amikor megrendít az Irgalom nagysága, végül is rá kell ismernem, hogy az én szívemen dörömböl. Nincsen kitérés a gondolat elől: légy te az egyik a tíz igaz közül! Akkor, igen, akkor bátran szólhatok a többiért. Akkor özönnel tudod árasztani kegyelmedet másokra, hogy megtérjenek és megmeneküljenek. Akkor . . . de hol vagyok én ettől! Jelenlevő Jézus, egyetlen Igaz az emberek fiai között, ebben segíts! ehhez add kegyelmedet!

S. M.